

31) Klubání osobnosti

„Hele, ty budeš spodek housenky a já budu vršek, jo?“ ozývá se z dětského pokoje a vzápětí zarachotí kostky stavebnice, jak se do krabice převrhly některé části již zmíněné housenky.

Mám pocit, že jakmile večer vyslovím kouzelnou zaklínací formulku - tak, mládeži, je nejvyšší čas navštívit koupelnu a pomalu zalehnout - děti jako švihnuté pohádkovým proutkem oživnou a bytem začne vibrovat honička a chichotání. Pokud má člověk své nervy pod kontrolou, může se usmívat. Všichni jsou zdraví, veselí a rodina klape.

Ano, ještě pár let budeme rodina. Jenže už teď občas pozoruji, jak se zvolna začínají trhat nejjemnější nitky, kterými jsou tihle divoši připoutáni k domovu. Po každém táboře, po každé škole v přírodě se mi děti vracejí o trošičku jiné, nepatrně cizí, s novými zkušenostmi, znalostmi a snad i o fous samostatnější. Zatím všechny citové nitky zase bez nesnáží navazujeme, ale kdo ví, kdy začne koník puberty pohazovat hlavou a všechno kolem trhat. Desetiletý Martin už se po něm začíná ohlížet.

„Víš, mámo, mně se nelíbí, když velký kluci furt používají takový ty výrazy...“ prohlásil onehdy a marně hledal slušné slovo, kterým by vyjádřil „ty výrazy“. Kritický pohled na svět zatím u svých dětí neznám, proto jsem zbystrila a začala našeho Martina pozorněji sledovat. Je docela ochotný, jen práci, kterou chci teď hned, nemá rád. To pak nasadí výraz nespravedlivě mučeného poddaného, ale naštěstí mu to nikdy dlouho nevydrží. Je spolehlivý, dokáže koupit měkký chléb, poslat ráno sourozence v pořádku do školy, uvařit čaj, připravit vaječnou omeletu, zkrátka je to šikovný kluk, se kterým se dá mluvit. Zároveň si však začíná organizovat svůj volný čas a stále častěji používá vět oznamovacích místo tázacích.

„Odpoledne bych rád zajel do knihovny.“

„Jestli přijde do školy Marek, tak spolu musíme sehrát pingpongový zápas.“

„Asi nemám v pořádku nervy, je toho na mě v té škole nějak moc.“ Hledím na něj a mám dobrý pocit, že se tu prvními údery zobáčku z dítěte klube osobnost. Dosud jeho kritika nezasáhla nás - rodiče, a tajně doufám, že to ještě chvíli vydrží. Ostatně sám nedávno prohlásil:

„Víš, mámo, já bych nechtěl dostat tu, jak se tomu říká, pubertu.“

„No,“ povzdechla jsem si, „to by bylo fajn, ale ono to bez ní nejde. Každé dítě jednou začne přemýšlet o tom, co je správné a co není, o sobě, o rodičích, o tom, jaký by měl být svět a to je vlastně puberta. Rady se mu nezdají dost dobré a jde si všechno vyzkoušet na vlastní kůži.“

„Hm. Co bude dneska k večeři?“ ukončil moje nadšení pro věc a tvrdě mě vrátil na půdu kuchyně.

I dnes přišel sondovat do ledničky a po objevení párků se rozzářil jako sluníčko. Přitáhla jsem si ho, abych mu zastrčila vyčuhující triko zpět do tepláků, ale to už ho volají trojčata, kterým schází do společné hry. A za okamžik se zase plazí přes chodbu po břiše. Je zajímavé občas pozorovat svoje děti. Včera odpoledne mi nabídl, že se půjde podívat po citrónech, které v centru města neměli. Vrátil se po delší době vítězně s pytlíkem v ruce:

„Tak jsem je dostal až v Rozvoji.“

To je nákupní středisko vzdálené tři stanice jízdy autobusem. Tak chvílemi nevím, mám-li se na svého syna dívat jako na odpovědného člověka, který ráno dbá, abych nezapomněla klíče a svačinu, nebo ho vidět jako právě teď, kdy je prvním článkem housenky a triko mu zase vylezlo do půli zad.